

Neix Brigant

La petita flauta que sostenia entre els ditets omplia de tal manera l'espai amb els seus sons, que tot el bosc en podia sentir la tremolor. Les fulles dels arbres esperaven cada tarda l'arribada de la Hera; Els animals que trepitjaven terra es col·locaven al bell mig del bosc, al voltant del Pare Arrelat i escoltaven.

Hera, la filla de la terra, no n'era pas conscient de tot allò. La seva melangia era la raó dels seus sons. Feia tant de temps que no passava res al bosc que l'avui i l'ahir es fonien mentre que demà no existia sinó com a repetició d'aquell present elongadis i immutable.

La resta del bosoble on vivia la Hera estava preocupat. No es recorda en tota la història dels elfs una melangia tan profunda. Només un cop, fa molts, molts mil·lennis, diu que un rei va deixar escapar la vida quan, a mans d'un Emoh, un animal que trepitja la terra, la seva estimada va perdre la vida. Els pares de la Hera pregaven al seu deu:

—Oh! Brízonbar, déu del cel i els vents, neteja el seu cor i el seu cap dels pensaments que la fan ser infeliç. Fes que se'n adoni de tot. Fes que compregui qui som i a on pertany.

Però, com sol passar en aquests casos, el seu déu estava massa enfeinat en altres qüestions, i no escoltava aquelles paraules sortides del cor.

Així doncs, aquella tarda com moltes altres, la Hera va anar caminant per les branques i fulles dels arbres fins al lloc on cada dia deixava sortir els seus plors. Va tancar els ulls i es va col·locar la flauta als llavis. I va lliurar sons. Tots els arbres semblaren recollir-se. Les branques feien tancar les fulles i els troncs xiuxiuejaven coses al vent que s'enlairava amunt, molt amunt, buscant una resposta a aquell secret que només semblaven conèixer els arbres i el mateix Ponent.

Lentament caigué la nit. Els arbres s'adormiren i el vent va volar. Els qui trepitgen la terra van desaparèixer i el plor de l'Hera cessà. Tot restà en silenci. El pensament d'una mare el trencà:

—Hera, a sopar!

—Ja vinc mare, Ja vinc.

En silenci, es va adreçar al bosoble on vivia. Sense parlar, com sempre sense parlar.

Fou una nit molt llarga. Els ulls d'aquell astoret no deixaven de mirar com l'Hera buscava entre els estels.

Aquell petit animalot rumiava encuriosit. Perquè mirava al cel? Què esperava trobar entre els ulls de la nit? Semblava que quan els elfs van decidir de viure entre les branques dels arbres i no tornar a trepitjar el terra que tants mals els havia portat, no van pensar que, també allà dalt, acabarien recreant el mateix mon que tant odiaven doncs, la imperfecció, era dins seu. Les mateixes normes, els mateixos noms, les mateixes històries. Sembla que quan van decidir deixar de parlar, només per intentar ser diferents de la resta, no van preveure que els seus pensaments els portarien a les mateixes errades. I tampoc van pensar que, algun dia, alguns dels membres de la comunitat dels arbres no tindria prou i voldria fugir d'aquell "paradís de silenci i pau".

Ben entrada la nit, la Hera va agafar la seva flauta i va començar a caminar a les fosques, sense direcció determinada, extraviada, distant.

Quelcom la portà cap al bell mig del bosc i allà on ho feia cada tarda, es va asseure. El vell arbre semblava estar-la esperant. Li obrí les branques i l'acaronà. L'Hera començà a tocar. La melodia nocturna sonava diferent. Més forta, tot l'arbre semblava fer de caixa de ressonància i el so es feia més i més fort a mesura que tota la resta dels arbres vibraven.

El bosoble es va despertar. També els animals que començaren a udolar i cridar i bramar com si quelcom els hi estigués essent arravatat.

El vent, lentament, va anar envoltant el cos de la Hera. Quasi es podia veure com unes mans eòliques i subtils elevaven delicadament el petit cos de l'elfa que, sense deixar de tocar, va començar a

enlairar-se més i més. El bosc sencer era un lament. Els arbres semblaven voler remoure el ventre de la terra amb els seus arrels i quan la Hera va desaparèixer més enllà del firmament, tot el bosc va restar de cop immòbil. Estàtic com un presagi de dol. Allò que era viu romania ara en silenci...

Només el pensament d'una mare el va trencar:

—Hera!, Hera!. On ets?

Però ningú no va contestar. Només el ressò del bosc silenciós semblava repetir un i mil cops quelcom impensable:

La música d'una elfa dient sense paraules: —Ja puc somiar. Aquest serà el meu somni. Seré la Brigant.

I la Brigant va obrir els ulls. Havia estat un somni estrany de música de flauta i vent. El dia era clar. No havia estat fàcil però en aquests moments era exactament on sempre va voler estar.

Els quaranta-nou homes al seu darrere estaven disposats a donar la vida per ella. Però no hauria de ser així necessàriament. Amb un gest subtil va indicar els seus falcons que es col·loquessin en formació migratòria. En silenci ho van fer. Ella va quedar com a punta d'un triangle vermell i negre; negre per les capes, vermell per la sang. Al seu voltant, un centenar de cossos. Tots morts. Sense presoners. La infanteria de piques ja no existia. Al seu davant, la cavalleria de Férvél, el rei unificador, sota el comandament del general Brau, imponent amb els seus guarniments de gala. El rostre del general reflectia una barreja de perplexitat i de culpabilitat. Havia menyspreat aquells cinquanta rebels mestissos. Hauria d'haver portat un regiment. Ara quedaven vint-i-cinc cavallers i ell.

La Brigant va deixar que el vent li acaronés les parpelles cansades i es van tancar en sí per un darrer moment. Va retrocedir en un segon a la nit que va néixer. Aquella nit d'atenoux, la mare, que a tantes altres dones havia ajudat a parir, restava sola al terra, quasi exhausta per l'esforç, alhora que els plors del nadó feien ressò dins la caverna que els donava refugi. La terra va engolir amb delit els fluïts del part i aquell ressò es va escampar com un missatge pels boscos foscos i molt més enllà. No fou fins al matí de l'endemà que el pare va arribar. Havia estat caçant tota la nit. Va fer un petó dolç a la seva dona i mirant-la amb infinita dolçor, va rebre entre els seus forts braços el fruit d'aquell amor. Va vessar llàgrimes sense saber ben bé d'on provenien, si del cor foll de felicitat o de la recança pel futur incert de la seva petita joia.

La Brigant va créixer sota la protecció dels pares, però tota la seva infantesa es va esmicolar a l'edat dels vuit anys, quan se'n adonà que era diferent. Tenia la complexió del pare però el color de pell de la mare i, al contrari que els seus companys de jocs, la seva percepció de les coses era molt diferent. Brigant era capaç de sentir sentiments i d'escoltar pensaments. Tant dels homes, com de tots els sers que l'envoltaven.

Sempre havien viscut sols, apartats de la resta de la gent, just al llinar que separa la riba esquerra del riu Narog de l'immens Bosc Verd. El pare i la mare van intentar de protegir-la tant com van poder però el contacte amb el món dels adults acaba per arribar, i fou davant la intolerància i la crueltat del món que aquella nena va comprendre una terrible lliçó: que difícilment podria dir llar a cap lloc. No accepten fàcilment els homes la barreja de les races i, molt menys, que els fruits de la barreja estiguin tocats amb un do que els fa, com a mínim, superiors. Encara i tot, Brigant es va resignar i, mentre tots tres fugien cap a un altre indret, es va proposar de trobar gent diferent, gent sense por que pogués compartir el seu entorn durant els vuit anys que mancaven per la seva majoria d'edat. Els pares de brigant van haver de viure a tants llocs diferents que en van perdre memòria. Quan va acomplir els deu, Brigantia, com l'anomenaven els pares, va resignar-se i, veient que no trobava cap humà que l'acceptés, va enfocar la seva energia i el seu do vers els animals del bosc, amb els qui parlava i dels qui aprenia tot el que cal saber per sobreviure la intolerància. D'això, d'intolerància, els animals en saben força. Als onze anys va trobar l'Ares, qui l'acompanyaria durant molts anys i als dotze va fer-se dona.

Així, la primera nit del trinox de Samoni, coincidint amb els tretze anys, enmig d'un gran terrabastall tota la seva vida va canviar. El pare va sortir de la casa per saber de què es tractava; després

la mare i finalment la Brigàntia. Tots quedaren bocabadats davant l'espectacle que es presentava als seus ulls incrèduls. Atrapat a les branques d'un roure esponerós, un carro amb vela tirat per dos cavalls amenaçava de caure fins al terra. D'on havia caigut o com havia pujat a l'arbre semblava una qüestió de màgia silvana. Per tots els voltants es podien trobar escampades les més increïbles andròmines i aparells de tota mena. També es veien nens, molts nens, desenes de nens i nenes que mig estabornits començaven a aixecar-se i a mirar, amb estranyesa i admiració alhora, el bosc atàvic que els envoltava. A sota mateix del tronc del roure, un titellaire d'edat indefinida, llarga barba i ulls profunds roncava sense pietat omplint l'escena amb un soroll desagradable, quasi inhumà.

Sense por, la Brigàntia es va acostar cap a un dels nens. Semblaven tenir la mateixa edat, de fet, tots semblaven tenir-la. El va ajudar a aixecar-se i, mentre ho feia, s'adonà que tenia la pell fina, suau i blanca com la d'ella mateixa. Va veure unes orelles de forma punxeguda i es va tocar les seves. Eren rodones, com les del pare, però els ulls, eren ametllats i negres com els seus, d'un negre abismal que no deixava distingir l'iris de la pupil·la. Es van mirar i immediatament, un munt de paraules i veus van esclatar dins el seu cervell amb tanta força que Brigàntia es va tapar les orelles esporuguida. Però el soroll continuava. Era com quan parlava amb un estol d'ocells. Brigant va tancar els ulls i es va concentrar en una d'aquelles veus per no deixar-se aixafar per l'impacte psíquic; De mica en mica el brogit es va anar convertint en un seguit de sons diferenciats; veus amb personalitat pròpia que deien alhora però del forma diferent —Hola Brigàntia! ja som aquí!

Però d'això fa ja vuit anys i la realitat era ara molt diferent. Va obrir els ulls i va tensar cada muscle del seu cos. Amb suavitat, va enfundar l'Ares, la seva espasa, i va agafar del terra una de les llances que, moments abans, volien acabar amb la seva vida. Els quaranta-nou van fer el mateix. Amb una calma insultant, van recolzar-les a terra posant un peu a sobre per calçar-les i van esperar l'atac.

El general va respirar profundament mentre s'ajustava l'elm granellós. Al seu darrere, en una línia, els cavalls dels seus noranta-quatre genets renillaven i esbufegaven nerviosament. Al seu davant, com a un mil·liari de distància, els reflexes dels escuts dels cinquanta semblaven enlluernar les muntures augmentant-ne el nerviosisme. El general Brau es va preguntar si allò seria un de tants trucs dels que feien servir aquells arplegats que, contra tot pronòstic, havien tingut en escac i mat els exercits del rei unificador al llindar del Bosc Verd. Finalment, va donar l'ordre d'atac i cavalls i genets es llençaren al galop en una càrrega que, de ben segur, desmanegaria aquella formació arcaica.

Brigant va cenyir les mans a la fusta de la seva llança, al terra. Tenien el sol de cara però això era el que ella havia pretès. Els lluent escuts marcaven una cadència enlluernant les muntures i els genets, aconseguint així que la formació d'atac no tingués tota la regularitat que caldria.

El general Brau veia com s'apropaven als rebels. Va començar a fer balancejar el seu muntant com imaginant que assestava un cop definitiu que acabés amb aquella colla d'esparracats que s'estava convertint en llegenda. Quan van tenir la cavalleria a menys de mig mil·liari de distància, la Brigàntia va deixar caure la llança al terra. Tant ella com lla seva gent, s'enretiraren les caputxes negres deixant al descobert una varietat increïble de fesomies i colors. Un a un, començant per ella mateixa, van emetre un so alhora que tancaven els ulls. —Brizonbar— El mot creava un murmuri anharmònic al principi que anava guanyant en harmonia i volum a mesura que l'anaven repetint rítmicament. Els cavalls s'anaven acostant. De sobte, un eixordador acord final conjunt va portar el silenci.

Després, tot va acabar amb força rapidesa. Com empesos per una ordre invisible però imperiosa, els cavalls van deturar de cop el seu ferotge galopar davant el mur de vent que s'aixecà davant d'ells, obeint les pregaries d'aquella gent, fent que tots els genets volessin per sobre dels caps de les muntures. Mig ferits alguns i estabornits els altres, restaven al terra amb les pesants armadures de cavalleria a la mercè de les llances dels cinquanta. Després de la sang, van enretirar selles brides i bocins als cavalls, alliberant-los. Van apilar els cossos, donant el toc de gràcia als qui no estaven morts. La pila va cremar amb força. El fum sortia pel damunt dels arbres que envoltaven la clariana que havia estat testimoni del curt combat. La Brigàntia va observar el fum, que pujava primer per després prendre direcció a Etsir. Va contemplar la direcció del fum llargament com qui escolta un missatge silenciós però potent. Aquella nit, tots els soldats van dormir plàcidament excepte la seva capitana. Brigant escrutava el fum viatger i sabia que l'havia de seguir. Era el moment que tants cops sa mare li havia dit que arribaria. Ja era aquí! Va agafar un full de pergami i va escriure instruccions pels seus homes. Després, va agafar la

seva impedimenta i en un total silenci el va seguir. Sabia que d'aquell fum de mort, hauria de renéixer una nova Esperança.